

Kritika - Jurassic Park 3D

2013 április 29. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Jurassic Park. A film, ami egy csapásra szupersztárt varázsolt az addig a laikusok számára totálisan ismeretlen fajnak számító Velociraptorból, és ami gondoskodott róla, hogy egy életre megjegyezzük a furcsán rezgő vízfelületek jelentette kockázati tényez?ket.

Emlékszem, húsz évvel ezelőt, tizenéves fejjel vagy tucatszor láttam moziban, az azóta eltelt időben pedig először rongyosra néztem a VHS kazettát, majd amint lehetőségem adódott rá, beszereztem a DVD kiadást is. Az újabb és újabb antifilmek hatásait gyakran a Jurassic Parkkal próbáltam kompenzálni. Vele igyekeztem emlékeztetni magam, milyenek is kéne lennie egy magára valamit is adó látványmozinak. Ezért amikor a minap a moziban kialudtak a fények és elindultak a film jól ismert kezdő képsorai, a két évtizedes jó kapcsolat hatására a nosztalgiafaktor azonnal az egékbe szökött.

Tehát akkor örülünk annak, hogy ez a régi, de korántsem megfakult történet annyi idő elteltével újra lehetőséget kap a nagydíjazás szórakoztatására? Naná, hogy örülünk! Végre egy olyan film a mozikban, ami jól ötvözi a 90-es évek karaktereit és történetvezetését a mai szemmel nézve sem csúnya látványelemekkel.

Ráadásul a plakáton ott mosolyog a nagyszerű, elmaradhatatlan 3D embléma is! Ja, hogy van az is? Ó, hogy gebednél meg, Hollywood! Miért kell állandóan elrontani a saját közönség örömét?

Ugyanis a Jurassic Park elég jó ahhoz, hogy eladja magát a modern kor fiataljai számára, és nincs semmi szüksége arra, hogy idegesítő anyagvakokat kelljen az orrunkon egyensúlyozni két órán keresztül. Ráadásul nem is lenne rá az ég világon szükség, mert a film alatt egyetlen olyan jelenetet vagy árva képkockát sem találunk, ahol a 3D hatás érvényesülne. Sehol egy kis szálló pernye, az arcunkba ugró dínó vagy pár csöpp frissen kiontott vér. Semmi. Nuku. Zéró. Akkor meg miért is volt szükség erre a teljesen fölösleges látványelemre, ami semmit nem javít azon a bizonyos látványon? Ez maradjon meg az Universal stúdió titka, mert én, ha megfeszítenek sem tudok erre választ adni.

A Michael Crichton könyve alapján összehozott történet egy Costa Ricától nem messzi szigeten játszódik, ahol a dúsgazdag John Hammond (Richard Attenborough) 20. századi szűnyogok utolsó lakomájából származó DNS töredékek és tudósok hadának segítségével dinoszauruszokat kezdett klónozni. A nagyszabású terv az, hogy ezeket az állatokat majd egy látványpark keretében mutatja be az érdeklődőknek. Ám egy váratlan baleset (értsd: az egyik munkás extra eledelként felkerül egy Velociraptor esti menüjére) következtében a befektetők bizalma meginog. Nincs hát mit tenni, szükség lesz egy független tudósokból álló csoport pozitív megerősítésére is, akik egy alapos bemutató után majd remélhetőleg rábólintanak a tervre. Ezek között van Alan Grant paleontológus (Sam Neill), Ellie Sattler paleobotanikus (Laura Dern) és Ian Malcolm, a cinikus matematikus (Jeff Goldblum). Természetesen, ahogy annak lennie kell, a látogatás és a biztonsági intézkedések ellenőrzése nem megy éppen zökkenőmentesen. Ami elromolhat, az el is romlik, egy kapzsi munkatárs ügyködésének hála minden védelmi rendszer leáll, hiszen nekünk pedig hamarosan azzal kell szembesülnünk, hogy egynéhány fokkal lejjebb csúsztak azon a bizonyos táplálékláncon.

A film jó része lényegében a klasszikus túlélés-menekülés forgatókönyvet követi, méghozzá nem is rosszul. Megvan benne minden, ami a székhez szögezi a nézőt. A karakterek nem válnak pillanatok alatt gyölöletes ellenségeinkké, a trükkök szépen festenek a vásznon, és az időnként fel-felbukkanó humorosabb pillanatok sem tűnnek túlzottan erőltetettnek. A dialógusok csak ritkán válnak elviselhetetlenül bugyutává, izgalom és feszültség is van bőven, ám tagadhatatlan, hogy a legfontosabb vonzerő az őshüllők szerepeltetése jelenti. A fajták közti választék elfogadhatónak mondható, de természetesen a fontosabb pillanatok nagy részét a ragadozók sajátítják ki maguknak. Ez rendjén is van, elvégre nem egy oktatófilmmel van dolgunk, és akinek hiányérzete támad az első rész felhozatalát látva (jómagam annak idején kicsit csalódtam, amiért egyetlen árva Stegosaurus sem bukkant fel a két óra alatt), azok tegyenek próbát a Jurassic Park második és harmadik részével, amelyek bővítik a kínálatot széles fronton.

Az összehatás viszont nem pusztán azért jó, mert a gyerekek (és bármennyire is próbálják tagadni, sokszor a felnőttek) körében olyannyira elterjedt dínó-fétisre húz rá egy látványos és szórakoztató kerettörténetet. Azon kívül is található a megvalósításban egyfajta könnyedség és profizmust, ami a mai filmek nagy részéből hiányzik, és amit felváltott az izzadságszag és erőlködés. Steven Spielberg egyik utolsó jó filmje volt a Jurassic Park, egyesek szerint ezt nevezhetjük karrierje csúcspontjának, amihez John Williams zenéje is sokat hozzáadott. És bármennyire is hihetetlenül hangzik a mai kor moziba járó emberének, időnként makettek, sőt, bábok is feltűnnek benne, nem csupán CGI halmazt kapunk a nyakunkba trükkök címszóval. Úgy ám, lehet nyugodtan hüledezni.

És jobban belegondolva, tényleg, más szempontból nézve is milyen érdekes a különbség a két évtizeddel ezelőtti és a mai filmipar között. 1993-ban a Jurassic Park hatalmas siker volt, a kritikusok és a közönség többsége is pozitívan fogadta, ennek ellenére nem készült egy éven belül tucatnyi másik dinoszauruszos film. Igaz, ott van a Jurassic Park 2 és 3, de az nem teljesen ugyanaz. Ha manapság jön be egy ötlet a mozivásznon, akkor nem csupán a folytatás borítékolható, hanem a téma újabb és újabb rókaabráként való lenyúzása is. Rekord rövid időn belül. De úgy fest, 1993-ban még bíztak magukban annyira a filmesek, hogy ne érezzék a készletet az azonnali lopásra.

Ám abban is teljesen biztosak lehetünk, hogy ha a Jurassic Park 3D ezzel a megújult köntössel tudja hozni a megfelelő nézettségi adatokat, hamarosan az őshüllők soha nem látott invázióját szabadítja ránk a szórakoztatóipar, és elsősorban természetesen Hollywood. Ma már nincsenek új ötletek. Ma már csak a biztonsági játék és a lopás maradt. Ez van.

Szóval, a film kötelező mindenkinék, aki még nem látta, valamint jó választás olyanok számára is, akik hozzám hasonlóan ezen néztek fel, és elégük van a mostanában futó ócska, nézhetetlen filmekből.

De most komolyan! Nincs olyan, aki ne szeretné a dínókat! A dínók szuperek!

Sztakó Balázs - Szerző a Flag Polgári Műhely tagja

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
